

Qui nil sunt aliud nisi vilia pondera terræ,
Et numerus, frugesque bonas consumere nati,
Ad feræ veniunt limen (res mira) senectæ. (ultrâ

Ergò mades lachrymis GERSTENBERGERE, nec
Dissimulare potes tantos vir summe dolores:
Cætera cum temnas mala victor, & omnia forti
Pectore sustineas: lachrymis rorantibus hument
Bis quatuor focij suavissima pignora lecti,
Sex gnata, gnatique duo, quibus una voluptas,
Maternæ, Patriæque sequi vestigia laudis.
At tibi quæ tantos minuent solamina luctus?
Quæ Panacea tuos poterit relevare dolores?
An, quod in ore ferunt omnes, fatale necessum?
An similes vitæ casus? an conscia recti
Mens animi, multusque dies, & pharmaca, si qua
Insuper aridulis Sophiæ nascuntur in hortis?
Scilicet hæc tantùm faciunt, ut clausa cicatrix
Pus tegat interius, saniemque recondat: at illa,
Quæ sacer Edeni medicamina suggerit hortus,
Ipsis vulneribus sine fraude medentur, & omni
Tabo membra levant. Sed quæ precor ista? benigni
Provida cura Dei, Patriæque stupendus amoris
Ardor, & æternæ spes non temeraria vitæ.
Non Deus est numen, quo dormitante, vel inter
Aethiopas cœnante vagus mortalia casus,
Et temerè malus error agit: Sed maxima quæque,
Et nutu quoque parva suo moderatur: eundem
Non piget abiectos capitis numerare capillos,
Et libræ subitos appendere passeris annos.
Illius arbitrio nobis datur omnibus usu
Vita, nec absque Dei iussu fugit actus in auras
Spiritus: hæc Superùm mandata capeffere fas est.